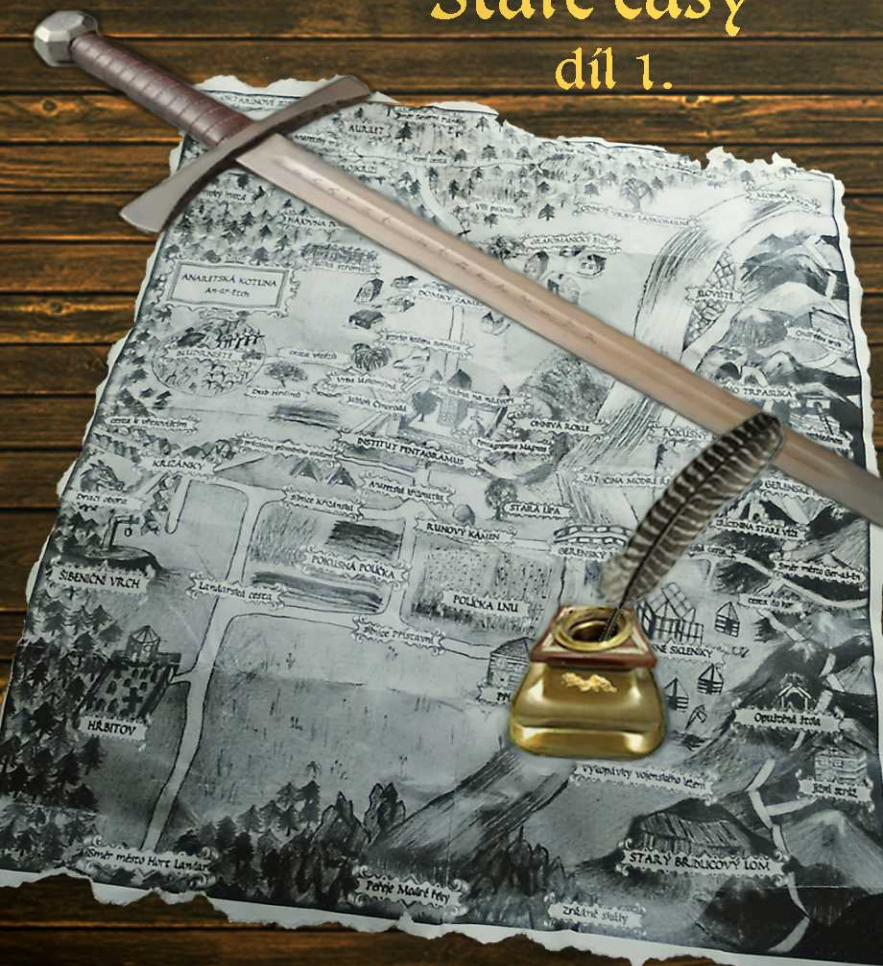

Jan Knoulich

Le Vieux

Staré časy

díl 1.

JAN KNOULICH

Le Vieux – Staré časy

Díl 1.

1. vydání

Praha 2013

© Jan Knoulich

obálka: © Radoš Novák

korektura: © Anna Rážová

grafické ztvárnění mapy: © Karin Sýkorová

vydal: Marák Tomáš - nakladatelství Nuridius

Janovského 44 17000 Praha 7

v roce 2013 jako svou 2. publikaci

www.e-nuridius.cz

vydání první

knihu lze zakoupit na www.e-nuridius.cz

ISBN 987-80-87822-02-9 (brož.)

ISBN 978-80-87822-05-0 (online)

červenec 2013

Věnováno mým vnoučatům - Davidkovi, Klárce, Jiříkovi a také všem těm, kteří byli, jsou a budou členy webu Pentagramus.

Jan Knoulich

Úvod

Usmál se na ty, kteří k němu došli a oslovil je.

„Vy, kteří jste doputovali až sem, vypočněte si příběh o mužích a dracích, o jejich bojích, láskách, štěstí i utrpení. Vstupte mezi semknuté řady tvrdých a obávaných válečníků legie, kteří s pomocí svých druhů, ušlechtilých draků, chránili zemi proti všem, co se pokoušeli narušit řád a pořádek. Zaposlouchejte se s nimi do zurčení Modré řeky, která se jako blankytná stuha táhne od severu k jihu a do svého chřípí nasajte vůni dávného hlubokého hvozdu, který lemoval Anaret ze strany půlnoční. Naslouchejte příběhu, který se odehrával v dobách, kdy se tato malebná kotlina ještě honosila starým jménem An-ar-Etech - Země pod horami. Pod horami, které tak pyšně nesly a stále ještě nesou své bílé vrcholky z nikdy netajícího sněhu a ledu. Byl to Ger-ensl-Etech - Řetěz černých hor, který byl přírodní hranicí se zemí Gerenů, které vévodilo bohaté město, na vznosných terasách rozložené. Starobylé město Ger-aš-en se stalo bodem, ke kterému se upíraly zraky celého tehdejšího světa...“

Starý muž, sedící ve stínu mohutné lípy se odmlčel a zadíval se na mechem omšelý, starodávnými runami opletený štihlý kámen, který svou čelní stranou shlížel do údolí s majestátně se valící řekou. Pak se jeho pohled zvedl vzhůru k horským velikánům za řekou a pozvolna se stočil k hvozdu na severu, kde se v pravidelných intervalech objevovaly záblesky ohně nad úbočím stinné rokle.

Po krátké odmlce se stařec dal do vyprávění...

1.

Prvně v Anaretu

Když se žlutá mlha rozptýlila a přestaly padat zelené krůpěje jedu na ležící i stojící těla nepřátel, Šupák mrkl na plukovníka Goofera Grapplinga, všeobecně přezdívaného Bílá brada, ten se postavil v sedle a pozvedl svůj meč. Přední manipulus v počtu pěti draků se dal do pohybu. První postupoval plukovní drak Gorej, velitel a pán dračí stáje. Útočící pětice tvořila vzorně zformovaný klín, vždy jeden drak a okolo něj jeho osádka. Po levé straně kopiník, ozbrojený dlouhým těžkým kopím, oděný v masivním hrudním plátu a v ocelové přilbě. Po pravém boku draka, ozbrojen dvěma meči a v kožené zbroji, postupoval šermíř. Za drakem, v těsném závěsu, vyzbrojen lehkou kuší, krátkým mečem a štítem, kličkoval dragonýr, připravený chránit svého draka proti případnému útoku zezadu. Za touto první linií byly k útoku připraveny oddíly těžkooděnců a z boku vše kryli lukostřelci salvami šípů, které vysílali do již narušené formace nepřítel. Po obou stranách se ve vyrovnaných odstupech přidávali další draci, a tak na planině vznikala rozvinutá klínovitá formace, čítající třicet draků a přibližně osm set mužů. Útočníci se jako obří klín zahryzli do jedné roztrhané nepřátelské linie. Na druhý plukovníkův pokyn Gorej mohutně zařval svůj dračí bojový pokřik a celá přední linie draků zrychlila. Muži okolo nich museli skoro běžet, aby jim stačili. Šestá dračí legie, zvaná Svobodná, přešla do útoku.

Útočící vlna rozčísila řady nepřátel a draci vychrlili svůj smrtonosný oheň do nepřátelských houfů. Pak se do díla zkázy pustily dračí zubaté tlamy a přední tlapy s obřími, jako šavle ostrými drápy. Legionáři sráželi útočníky, kteří se snažili draky napadnout ze stran. Dragonýři zabíjeli ty, kteří se dostali za draky a snažili se je zneškodnit přeseknutím šlach jejich sloupovitých nohou. Ti z nepřátel, co pronikli za tuto přední linii, narazili na postupující sevřený šik těžkooděnců, který je smetl. Chroptění

zraněných a umírajících se mísilo s řevem draků a bojovým pokřikem legionářů. Smrt si vybírala svou krvavou daň.

Prudkým útokem roztržené nepřátelské vojsko se rozdrobilo do malých skupinek, které se houževnatě bránily. Okolo nepřátelského kouzelníka se utvořila největší skupina urputně se bránících nepřátel, kteří ze svých štítů utvořili val. Potom nad skupinu vyplul černý obláček, který se začal rozšiřovat a přesouvat se k útočícím. Draci i legionáři se okamžitě od skupiny bránících se stáhli a vyčkávali. Náš bojový šaman Šupák vztáhl ruce proti oblaku a vyslal do něj hadovitý modrý blesk. Oblak se rozlétl do stran a zněj k zemi začali padat obří, již polomrtví sršni, které muži okamžitě dobýjeli. Další Šupákův blesk udeřil do chumlu nepřátel a jako bílý jazyk začal olizovat nepřátelská kovová brnění a štíty. Ječení těžce popálených a umírajících zaplnilo vzduch. Nepřátelský kouzelník v krátkém intervalu vypustil na bojiště čtyři kostlivce, kteří svými příšernými polibky usmrtili několik našich legionářů. Na draky však tohle nemělo účinek a jejich tlapy kostěné bojovníky rozmetaly do všech stran.

Pak se čarodějové pustili do sebe. Útok střídal útok a magické štíty, které okolo sebe vytvářeli, odhazovaly okolostojící. Po jednom ze Šupákových kouzelných úderů se nepřátelský čaroděj chytil za hlavu a pak jsme viděli, jak mu oční bulvy vylétly z hlavy. Zavřeštěl a jeho hlava se rozlétla do všech stran. To byl pro bojující signál k závěrečnému útoku. Obklíčená skupina za malou chvíli již bez života ležela na zdupané a krví nasáklé louce.

Bylo po boji. Důstojníci zatroubili své signály a legie se zformovala do nástupového tvaru. Začalo to, co jsme nenáviděli. Začalo počítání ztrát a následné vyhledávání a snášení jak raněných, tak mrtvých.

Pak za mnou přišel plukovníkův posel, mladý dragonýrský učeň. „Kapitáne, máte jít k plukovníkovi.“

Koukám na kluka, na hubě má šrám a kulhá, ale jak vidím, jeho krátký meč je rudý od krve a to je neklamně znamení, že ho do

někoho zasunul. Klukovi planou oči a je vidět, že má bojový elán. Směji se na něj a podávám mu svou čutoru s kořalkou.

„Polkni, dráče!“ zavrčím na něj. Kluk se zašklebí, převezme čutoru a legionářským způsobem mi odzdraví. Odpovím mu stejným způsobem a to tak, že se pravou rukou udeřím do prsou a potom do čela. Kluk mi po řádném doušku vrací láhev a já se volným krokem přesouvám na plukovníkovo stanoviště. Po boji se nikam nespěchá a nikdo spěch nevyžaduje.

Ostatní kapitáni a nižší velitelé jsou již nastoupeni před naším starým. Plukovník mne za to, že přicházím poslední vraždí očima. Vím, že jsme dobře bojovali a tak mu odpovídám širokým úsměvem, který mne ale okamžitě přejde.

„Le Vieux a slídiči okamžitě do terénu a pročesat vše až k té řece tam dole.“ Nyní se pro změnu směje plukovník a ostatní důstojníci se také spokojeně pochechtávají, že tenhle úkol nepadl na ně.

Vím, že nyní ostatní budou odpočívat až do večera a pak že bude vyplacení žoldu a Hra vítězů. Mrzí mne, že u toho nebudu. Odzdravím a jdu hledat své maníky, slídiče, kteří budou mít určitě také radost, že místo zaslouženého odpočinku budou pobíhat krajinou, vyhledávat a likvidovat zatoulané nepřátele.

„Až bude slunce nad okrajem toho černého lesa, tak ať jste zpět,“ vrčí plukas smířlivě a to je pro mne znamení, že o podvečerní zábavu nepřijdeme.

Již veseleji komanduju své maníky. Magíra, Dolgas, Lut Reh, Siwin a letec Drozd jsou už u mne. Drozd táhne své větve a chystá si je. Koukám na něj, jak obratně přeleští kratší haluz, tu z ohnivého doubku. Větev lehce prskne oheň a Drozd nasedne. Pak se vznese těsně nad nás a to je signál, že můžeme vyrazit směr řeka na obzoru.

Zařvu: „Magíro, utři si tu svou krvavou tlamu! Kdo se na tebe má koukat.“

Tohle si prostě neodpustím. Tyhle pijavky mi jdou na nervy. Vím sice, že je Magíra bývalým uctívačem kultu polykačů krve, ale mám k podobným chutím vrozený odpor a dávám to takhle veřejně

znát. Smutné je, že se Magíra svého návyku již nikdy nezbatí. Po boji mu těch pár hltů z mrtvých nepřátel skoro nikdo nezazlívá a dokonce i plukovník nad tím zavírá oči. Magíra je na druhou stranu nejschopnějším slídičem a to, co on dokáže v noci se svými kudlami, to prostě neumí nikdo. V celé legii se také ví, že svou obratností a znalostí boje již hodně lidem zachránil krk a že v akci je na něj spolehnoutí.

Rozvineme se do rojnice a scházíme travnatou strání dolů k široké řece. V dálce vidím na malé plošince jakýsi štíhlý kámen a v jeho blízkosti je mladounký stromeček. Lípa je ještě menší nežli ten šutr, postavený na svou špicí.

Najednou Lut Reh, který jde jako hrot rojnice, slabě mlaskne a bleskově zmizí ve vysoké trávě. Okamžitě ho všichni následujeme a parta slídičů tu najednou není. Jen ve větru se vlnící tráva a jinak nic. Soustředím svou mysl na Reha a pomalu se k němu myšlenkami dostávám. V hlavě mi vzdáleně tiká jeho úporná myšlenka: „Jsou tři a jsou po levé straně.“ Zvednu tři prsty a ukážu je Magírovi. Ten můj vzkaz předává dál Dolgasovi. Kouknu nad sebe. Drozd je vysoko ve vzduchu a ukazuje směrem k vysokému bodláčí, které tvoří malou džungli uprostřed louky. Magírovi se v rukách matně zalesknou jeho kudly a vidím, jak se podrostem šine opačným směrem než je trojice v bodláčí. Víím, že nám jde dělat krytí a my že si pro trojici zajdeme. Drozd také odlétá opačným směrem, aby na nás neupozornil. Plížíme se k bodláčí a přitom si chystáme zbraně. Doglas má v ruce krátkou vrhací sekeru. V duchu se směji, že tihle trpaslíci se nezaprou. Lut Reh má v levé ruce létající srp, a tak si připravím splašené koule. Tahle zbraň mi docela vyhovuje, protože není okamžitě smrtící, ale nepřítele omráčí a ochromí. Dolezeme k bodláčí a kváknutí je signál k útoku. Lutův srp už letí vzduchem, když já ještě roztáčím splašené koule na krátkém řetězu. Než jsem je však stačil vypustit z ruky, slyším kovové zachrastění a Dolgasova sekera zasáhla Lutův srp. Doglas se postaví a jde ke skupince, která se krčí uprostřed bodláčí. Je po útoku a my se díváme na tři vystrašené,

špinavé a polonahé děti. Jsou to dva výrostci a holčička. Dolgas si k nim sedá a zblízka si je prohlíží. Pak jim svou rukou, na které jsou vidět fleky od zaschlé krve, podává kus sušeného masa. Oči mladých nalezenců jsou hladové, ale strach je větší. Děti mlčí a ukazují k horám. Lut si prohlíží svůj pochroumaný srp, ale je vidět, že je rád, že to takhle dopadlo. Potom tiše řekne: „To válka, to jim udělala ta svině válka.“ Souhlasně kýváme hlavami a ukazujeme, ať jdou s námi. Douglas si je bere pod své velení a Lut Reh a já se posunujeme před ně pro případ nějakého nebezpečí. Ujdeme kus cesty a najednou se před námi z trávy vynoří Magíra a v natažené ruce holčičce nabízí čerstvě uříznuté lidské ucho, ze kterého ještě kape krev. Přitom se démonsky šklebí a huhlá. „Kapitáne, nepřítel v počtu dva a v mrtvém stavu odložen asi sto kroků směr řeka.“ Vím, že to je jeho pomsta za to, jak jsem mu vyčítal jeho žízeň. Douglas si prohrábne svůj dlouhý vous a zle na Magíru zavrčí. Vidím, jak jeho žilnatá ruka tvrdě sevřela sekeru.

„Konec, jdeme! Magíra levá strana, já střed, Lut napravo. Douglas s dětmi dvacet kroků za námi. Nechci slyšet ani slovo! Jasně?“ velím a tím uklidňuji situaci.

Všichni se vzpamatují a jsme zase vojáci. Postupujeme k řece. Drozd se vrací a něco nám signalizuje. Pak jde na přistání a vidíme, že nese nějakou novinu.

Drozd se snesl a vzrušeně nám vypráví, že na úbočí kopce v blízkosti řeky našel nějaký kráter, ze kterého jdou jiskry a kouř. Jsme dost udivení, že by v téhle poklidné kotlině mohla být sopka.

„Ty ses načuchal dračích prdů a blbneš z toho, co?“ chechtá se Lut.

„Nebo tě chytá fantaz z toho, jak ses válel s těma nočňátkama, co se okolo tábora motaly na poslední štaci,“ přidává si Dolgas.

Magíra je zticha a pokradmo olizuje čerstvé ucho. Zle se na něj dívám a tak hned přestane.

Drozd je nabručený, že ho nebereme vážně. Sedne na své větvě a z trucu nad námi dělá ty své přemety ve vzduchu. Všichni víme,

že je po slídění a toužebně koukáme po slunci, kdy se dopotácí nad les.

Procházíme břehy těsně u řeky. Voda je podivně modrá a pěna drobných peřejí u břehu kreslí obrazce v podobě jemných krajek. Díváme se do vody a máme podivný pocit, jako by se někdo z vody díval na nás. Děti ukazují na hladinu a brebentí dokola slova „Paní vod, Paní vod“. Nerozumíme tomu, ale z jejich hlasů je cítit vzrušení. Docházíme až k jakési zátočině a tam náš pocit vrcholí. Dívám se na Doglase a vidím, jak se mu ježí plnovous. Magíra je najednou pobledlý a vidím ho, jak uříznuté nepřátelské ucho zahrabává do hlíny na břehu a na kupičku kreslí runu odpuštění.

Utrhnu květ blatouchu, co roste na břehu a hodím ho do vody. Přitom zašeptám krátkou obětovací formuli. Květ se na vodě zatočí a pak se prudce ponoří, jako by ho nějaká neviditelná ruka stáhla pod hladinu. To nám stačí a svižným tempem opouštíme břeh.

Slunce se kloní nad les, a tak se otáčíme na západ a postupujeme návrším zpět k místu bitvy. Z dálky nás vítá kouř ohňů a táhlé kvílivé zvuky smutečního zpěvu za mrtvé. Jdeme nyní již ve sraženém šiku a také broukáme chorál těch, kteří se vydali na dlouhou pout'. Děti se seskupily okolo Doglase a vidím, že to nejmladší z nich se ho chytlo za ruku. Trpaslík nic nenamítá a vede škvrně, které má na tvářičkách ještě mokré skvrny od slz.

Kus od tábora ve svahu, kde je malý plácek, je připravena hranice. Je malá, a tak je hned vidět, že našich moc nepadlo. Kousek od ní leží v plátěných pytlích jedenáct postav. Vedle každé z nich je kupička zbraní a nevelký ranec s odznakem legie těsně pod zdrhovacím vázáním. Za jedním z mrtvých stojí středně velký drak a tichounce syčí. Zelený Gurkyz se loučí se svým dragonýrem. Dlouholetý přátelský vztah je přerván tvrdým osudem.

Mrtví čekají na poslední poctu svých kamarádů ve zbraní. V legii je nepsaný zákon, že pokud to situace dovolí, tak musí být těla spolubojovníků řádně pohřbena. Mimo trpaslíků, kteří se pohřbívají do země a důstojníků, kterým se staví mohyla, procházejí naši mrtví očištným ohněm. Naši nebozí tiše leží na zemi a uprostřed mezi nimi sedí Šupák ve svém typickém posedu. Nohy má nemožně zkroucené a nártý křížem položené na tříselech. Od pasu nahoru je vyšponovaný a ruce má sepjaté do špičky před obličejem. Prsty se dotýká čela. On tomuhle krutému posedu říká 'pozice květu vcítění'. My ostatní tomu říkáme, že ten starej všivák je zase mimo náš svět a že komunikuje s těmi, které my normální raději nechceme vidět. Jednou jsem se ho ptal, co tohle jeho pravidelné sezení s mrtvými má znamenat. On mi vysvětlil, že to dělat musí, aby těm, kteří přecházejí hranici, ulehčil jejich pout' a trochu je vedl. Hned mne napadlo, kam až asi on, bojový šaman, s nimi může jít a jak daleko se dostane. Jeho odpověď si budu asi dost dlouho pamatovat.

Řekl mi: „Orme. Hranice neexistuje. Existuje jen tvoje vlastní síla, která ti umožní průnik. A jak daleko se dostávám? To poznáš, až tě budu doprovázet.“

Je jasné, že tou poslední větou mne nijak moc nepotěšil. Nikam jsem se zatím nechystal a jeho jistota, že mne bude doprovázet mne silně otrávil.

Chlapi byli již nastoupeni a čekalo se, až to začne. Čekalo se na plukovníka, až přijede na své kobyle a dá povel.

Draci byli v hloučku po levé straně nastoupené jednotky a velící důstojníci stáli před svými oddíly. Postavili jsme se bokem, abychom nepřekáželi a zaujali jsme jakousi podivnou formaci. Děti stály uprostřed našeho hloučku a vyjeveně zíraly na dračí skupinu.

Před nastoupené jednotky předjel na své bílé kobyle náš starej, tedy velící plukovník legie, Goofer Grappling. V pravé ruce držel plukovní insignii, palcát zakončený znakem číslice šest, okolo které se ovíjel drak. V levé měl svůj meč. Legie ztuhla a všichni se dívali jeho směrem. Když předjel před padlé, zastavil se a před sebou zkrřížil meč a signum legie.

„Já, plukovník Goofer Grappling, velitel Šesté dračí legie, vás tímto propouštím ze služeb legie. Vstoupili jste jako svobodní a jako svobodní odcházíte. Jděte v pokoji.“

Potom sesedl a před mrtvými se krátce uklonil. Když poodstoupil bokem, z řad vyšly osádky, ke kterým padlí patřili. Podle osádek bylo vidět, že padli dva šermíři, jeden kopiník a jeden dragonýr. Pátým byl lukostřelec z oddílu zelených kamizol. Ostatní, co bitvu nepřežili, byli z oddílu těžkooděnců. K tělu lučištníka přistoupil velitel lukostřelců, kterému nikdo jinak neřekl než Zelený nebo Ostrý meč. Byl to vysoký, světlovlasý elf s tetováním na tvářích a pažích. S ním byli jeden půlelf a jeden člověk. Všichni měli své luky v pouzdrech na zádech a velitel měl své dva dlouhé meče, které dávaly všem vědět, že patří mezi tanečníky s meči. Potom začalo ukládání mrtvých na hranici. Osádka u dragonýra vyčkávala, až se drak zvedne. Ten se po nich podíval a potom sám do svých mocných tlap uchopil tělo padlého druha, který mu byl jak přítelem, tak pečovatelem. Drak obrátil zubatou tlamu k nebi a dlouze zařval. Potom jako poslední položil dragonýrovo tělo na pohřební hranici. Když bylo toto hotovo, promluvil opět plukovník.

„Je zde někdo, s kým se některý z našich bratří, kteří nyní odcházejí, nevyrovnal? Je zde někdo, kdo žádá vyrovnání?“

I tohle byla povinnost, kterou musel plukovník vykonat. Každý, kdo jakýmkoli způsobem opouštěl legii, musel být se všemi po všech stránkách vyrovnáný. Mezi těmi, co odcházeli a těmi, co zůstávali nesměl zůstat ani závazek ani dluh. Pochopitelně celá legie mlčela. Mlčela by, i kdyby zde byly dluhy ze hry. Mlčela by, i kdyby šlo o nevyrovnané účty za pití nebo ženské. Nikdo by si nedovolil něco požadovat. Potom plukovník pokynul a osádky padlých přenesly věci, které mrtvým patřily k hranici. Tam je naskládaly a připravily ke spálení.

To byl již signál pro plukovního draka Goreje. Svým těžkým houpavým krokem začal obcházet hranici a ze čtyř světových stran do spodní části vypustil svůj oheň. Hranice, která byla při stavbě napuštěna olejem, se prudce vzňala a okamžitě se rozhořela. Muži legie začali o sebe tlouci zbraněmi a draci se dali do řevu. Když se skulilo první přehořené horní dřevo a doutnající pozůstatky legionářů propadly do vnitřku sálající hranice, plukovník pozvedl meč. Okamžitě se všichni uklidnili a nastalo ticho, do kterého se rozléhalo pouze praskání hořícího dřeva. Muži i draci se otočili a mlčky odcházeli od hranice k narychlo zbudovanému ležení. Slunce zapadlo za mohutný hvozd a nastal podvečer.

Osádky, které ztratily své spolubojovníky se vydaly k plukovníkovu stanu, kde jim správce pokladny, stále ukoptěný goblin Uršisa, běžně zvaný Držgrešle, vyplatil částku, která byla odpovídajícím podílem žoldu padlých. Tyto zlaté drakony se během noci měly změnit v kořalku, která poteče hrdly všech na počest mrtvých.

Muži zapalovali malé ohně, na kterých se vařila kaše, sypaná drceným sušeným masem. Muži se už připravovali na druhou, příjemnější část večera. Měl se vyplácet žold za bitvu a po něm se vždy konala Hra vítězů.

Mne čekala ještě jedna nepříliš milá povinnost. Musel jsem jít ke Grapplingovi a podat hlášení o výsledku průzkumu. Pokynul jsem svým mužům a hnuli jsme se směrem k plukovníkovu stanu. Před stanem byla u kůlu uvázaná plukasova kobyla. Ze zvyku jsem ji

poplácával a ona ze zvyku po mně chňapla svými žlutými velikými zuby. Bylo vidět, že si stále dobře rozumíme.

Moji slídiči i s dětmi čekali venku a já vstoupil. Grappling seděl za stolem, na kterém, jak bývalo zvykem, byly rozložené mapy.

„Kapitán Orme Le Vieux hlásí příchod z průzkumu,“ zavrčel jsem předpisově.

„Co jste nám to přivedl, kapitáne?“ začal plukovník upjatě.

„Jsou to ztracené děti, pane. Oběti války, války, kterou my zde vedeme, pane.“ To jsem ze sebe chrlil a snažil se tomu dát co nejvíce vojenský tón.

„Znáte zákony a předpisy legie, kapitáne?!“ skřípavě vrčel plukovník.

„Znám je, pane,“ vystřelil jsem proti němu.

„Vyjmenujte mi tedy všechny články řádu legie, které jste svým jednáním porušil!“ začal rvát již brunátný plukovník.

„Nejsem si vědom žádného porušení řádu.“ Měl jsem ještě sto chutí dodat 'strýčku', ale s ohledem na to, že plukovník byl již muž v letech a já měl obavu o jeho srdce, tak jsem zvolil běžně užívané 'pane'.

Plukas začal funět jako vydrážděný býk a otevíral pusu, jako by mne chtěl polknout. Vtom se však z rohu za skříní ozvalo tiché chechtání a ke stolu připadl svým nenapodobitelně hopsavým krokem Šupák.

„Bratře plukovníku, ať nám předvede ty své zajatce. Tvůj synoveček je opravdový bojovník. S družstvem slídičů přemohl a zajal tři děti. Výkon hodný hrdiny.“

Koukám na něj a vidím, jak se jeho žlutohnědé oči dobrácky smějí. Okamžitě jsem přistoupil na hru a zahlásil. „Zajatci nekladli žádný odpor a akce proběhla bez ztrát na naší straně.“

Plukovník byl v ten moment ne již rudý, ale zářil nádherně fialovou barvou. Doširoka otevřel pusou, ale jen polkl. Pak se opět ozval šaman.

„Opravdu je chci vidět a chci číst jejich myšlenky. Jak jsem ti již plukovníku říkal, tenhle kraj je podivný a tyhle děti zde žily. Že

jsou děti citlivé na prostředí, to ti nemusím říkat a to, že vidí věci, které dospělí bez vnitřního pohledu nemohou vidět, to ti je přece také známé.“

Plukovník odfoukl a jen mi kývl, abych děti přivedl.

Děti váhavě vstoupily. Až nyní jsem si je pořádně prohlédl. Nejmenší z nich byla holčička a ti dva starší byli kluci. Tomu vyššímu mohlo být tak sedmnáct let, byl hubený a měl nezvykle bílé vlasy. Jeho pleť byla skoro průsvitná. Oči měl ocelově šedé a bylo z nich cítit, že je vnitřně pevný, i když v cizím prostředí má trochu strach. Popostrčil jsem je do středu stanu a se založenýma rukama čekal, co bude. Můj postoj si plukas pochopitelně nemohl odpustit a hned mi zasolil.

„Odkdy mladší důstojníci před velícím důstojníkem stojí jako pastevci někde na louce? Kapitáne, probud'te se, jste v plukovníckém stanu a ne v hampejzu u děvek!“

Tohle jeho vrzání ale bylo už jen takové, aby se neřeklo, to jsme věděli oba, a tak jsem se předpisově postavil a hlasitě zařval.

„Ne hampejz, ale stan velícího důstojníka, PANE!!“

Šupák vyprskl smíchy, ale pak najednou levačkou udělal gesto, jako by něco ve vzduchu utíral a já cítil, že musím mlčet. Jestli to cítil i strýc plukovník, to nevím, ale byl ticho. Šupák dopajdal k dětem a zblízka se jim postupně zadíval do očí. Děti se zklidnily. I ta malá holčička přestala natahovat moldánky. U ní šaman začal. Natahl před sebe své ruce, které tak trochu připomínaly ptačí pařáty potažené žlutohnědou kůží. Holčička bez zaváhání do jeho dlaní vložila své. Pak šaman zavřel oči a po kratičké chvilence se dívenka začala potichouнку smát. Znělo to, jako když zvoníte malinkými stříbrnými zvonečky. Když Šupák dívenčiny ruce pustil, návdavkem ji pohladil po vlasech a usmál se na ni. Chlapci se světlými vlasy a podivně bílou kůží Šupák položil jednu ruku na hlavu a druhou ho vzal okolo ramen. Bylo vidět, jak se chlapec k němu přitulil, jako by u něj hledal ochranu. I na vzdálenost několika kroků jsem cítil, jak mu šaman předává sílu a jak ho zklidňuje. U druhého kluka se nejprve šaman zastavil a znovu si

ho prohlížel. Oči se mu zastavily na chlapcově čele. Pak jen natáhl ruku a prsty se chlapce dotkl. Chlapec sebou slabě škubl a v zátylku se mu jeho hnědé vlasy naježily. Šaman ruku odtáhl a chlapec se opět uklidnil.

„Dejte jim pořádně najíst a nechte je vyspat. Orme, vezmeš je do svého stanu a postav před stan Dolgase, ať děti hlídá.“ Ukončil celou proceduru šaman.

Vykoukl jsem ze stanu. Trpaslík seděl před stanem a brousil svou sekeru. Kývl jsem na něj a řekl mu, co a jak. Bylo na něm vidět, že je rád, že děti byly aspoň na tuhle noc přijaty. Pak si je už odváděl k mému stanu. Od ohňů je sledovaly zvědavé pohledy, ale nikdo neměl chuť se trpaslíka, který před sebou významně držel svou sekeru na nic vyptávat.

Zalezl jsem zpět pod plachtu a tam mi strýc plukovník bez dalšího lamentování ukázal na volnou lavici. Na jejím druhém konci seděl Šupák a bylo vidět, jak usilovně přemýšlí.

Pak se podrbal na křivém nose a zafuněl. „Později vám o nich povím víc, je to složitější, než se zdá.“

K tomu nebylo co dodat, a tak jsem se od plukovníka vypoklonkoval.

Neproběhlo to ale tak lehce, protože Grappling si neodpustil poslední podlost a pasoval mne na dohlážetele při Hře vítězů. Moc radosti jsem z toho neměl, ale rozkaz je rozkaz.

3.

Hra vítězů

Všichni už byli po večeři, tedy vyjma mne. Mne se tenhle luxus netýkal, protože jsem byl určen jako dohlížitel při hře. Tenhle nevděčný úkol obnášel mnoho starostí.

Od velícího jsem prvně zaběhl k sobě do stanu. Tam jsem z truhlice, která mne provázela již od kadetky, vytáhl starý rezný rubáš, který jsem si navlékl. V pase jsem se převázal kusem provazu, který jsem odřízl ze šněrování stanu. Děti mne se zájmem sledovaly a Doglas také nakoukl.

„To vám dal plukovník za trest, tuhle nevděčnou funkci?“ Z jeho hlasu bylo cítit politování, ale také špetka smíchu.

„Jak za trest? Dělat dohlážetele při hře je můj sen a na nic jiného jsem se celý den netěšil.“

„Aha, tak to bude ono,“ chechtal se už otevřeně slidič. „U ohňů se povídá, že plukovník radostí zářil jako sluníčko, že vám tuhle zábavu zajistil. Šupák je dnes prej v náramné formě a okolo bedny se chystá rozpoutat pravé peklo. Však ho znáte, když je v ráži, tak se nezná a k tomu je ještě hravý jako děčko.“

Jen jsem nesrozumitelně zavrčel. Zním šamana, toho starého zavšivence. Hru miluje a je ochoten všechna prostředí vyšperkovat takovými zrudnostmi, že člověku stydne krev v žilách jen při pomýšlení, co ho čeká. Prostor v blízkosti bedny, kam se nACPávalo, bylo jeho oblíbené místo, kam svými kouzly nejraději řezal a právě na tomhle místě bylo moje stanoviště jako dohlážetele na plnění bedny.

Ze středu tábora se ozvalo první troubení. To bylo znamení, že začíná příprava na hru. Také se to hned projevilo usilovným shonem okolo stanů. Muži čiperně pobíhali a chystali se. Každý z nich se připravoval svým způsobem. Někteří si těla obalovali kusy kůže jako chrániči. Jiní zase ze svých zavazadel vytahovali provazy, na kterých byly upevněné dračí šupiny jako jakási podivná brnění. Většina z nich měla na ruku tlusté rukavice.

Při druhém troubení se to všechno hrnulo směrem k bojišti, kde tiše ležely mrtvoly nepřátel. Dračí oddíl svým houpavým krokem také směřoval tím směrem. Na jejich chování bylo vidět, že jsou vydráždění a natěšení nadcházející hrou. Jejich mohutné ocasy zametaly při chůzi vzrostlou travu. Někteří z nich úmyslně své kolegy, kteří šli vedle nich, ocasem po nohách přetáhli. To se pochopitelně neobešlo bez temného vrčení a syčení, kterým si draci sdělovali své vzrušení. Byl to jakýsi vydražďovací rituál, který je měl dostat do varu. Gorej šel jako první a vedle něj šel jeho zástupce P'thalk, který s ním měl spolupracovat na zajišťování ohnivého prostředí.

Dost našťavaně jsem se došoural k velitelskému stanu. Tam už na káře, tažené dvěma mezky seděl Uršisa a jak měl ve zvyku, objímal plukovní truhlu, ve které byly zlaté drakony, dnešní to odměna za vítězný boj. Držgrešle se tvářil zarputile a dával svému okolí znát, že je při ochraně plukovního majetku ochoten položit i svůj bídný gobliní život. Přisedl jsem k němu a čekalo se na plukovníka a na šamana. Po chvilce se chlopně stanu otevřely a oba vyšli. Šupák nasedl k nám a plukas vylezl na svou zlou a kousavou kobylu. Rozjeli jsme se směrem k bojišti, kde na nás již všichni čekali. Osádky byly rozestavěné okolo celého prostoru, jako by chtěly útočit na střed bojového plácku. Zastavili jsme na vnějším okraji kruhu a s Uršisou jsme odvěkli plukovní kasu do středu pole. Za námi švihácky přirajtoval plukovník a jedním máchnutím meče urazil u bedny zámek. Dobře vím, že na tenhle jeho návyk plukovní kovář těžce žehral, protože to byl on, kdo po každé hře musel zámek bedny opravovat. Nyní jsem se soustředil na malého goblina. Tohle divadlo stálo vždy za to. Šestiprstýma rukama s černými nehty nabíral zlaté drakouše a obratně je ve dlani otočil vždy tak, že miskovitým prohnutím krásně seděly v jeho dlani. Vždy prstem z vrchu poklepal na štůsek mincí a tím se ubezpečil, že jich nedal víc. Potom těžce a bolestivě zavzdychal, jako že se s milovanými zlatáky loučí a položil je na otevřené víko truhly. Šlo mu to krásně od ruky, a tak během chvilky byly mince pro první

oddíl připravené. Pak otočil oči k plukovníkovi a posmutněle kývl hlavou. Plukas se zvedl ve třmenech a zařval.

„První dračí oddíle, ke mně!!!“ Houf mužů, za kterými se houpavě sunuli draci, přikráčel k bedně. Bylo nepsaným zvykem, že jako první své peníze dostali dragonýři, potom kopiníci, pak šermíři a následně těžkooděnci oddílu. Draci jen tak postávali okolo. Jich se žold netýkal. Je zlaté mince nezajímaly. Když se před mnoha a mnoha lety začaly formovat první dračí legie, draci složili slib, že ti, kteří se do legie dají, budou sloužit bez nároku na mzdu, pouze za stravu a za to, že se o ně jejich dragonýři budou starat. Bylo to dosti podivné rozhodnutí s ohledem na to, že draci, tak jako trpaslíci, milují třpyt zlata. Ale mělo to vyjádřit, jak těmto ušlechtilým a rozumem obdařeným velikým ještěřům záleží na opětovném zavedení míru na světě. Po údobí vleklých válek byla jejich přítomnost nezbytná a byla zárukou obnovení klidu a pořádku. Muži převzali svůj žold a pak to šlo dál a dál. Jednotlivé oddíly přistupovaly k bedně a brali své, krví vydělané, zlaté mince.

Pochopitelně měl Uršisa peníze přesně připravené, a tak po vydání posledního štůsku drakonů zůstal na dně bedny jediný, miskovitě prohnutý zlaták. Na líci byl opatřený znakem legií a na rubu byla vyražena dračí hlava. Tenhle peníz podal Držgrešle plukovníkovi a ten z plna hrdla zařval.

„Poslední peníz pro prvního. Legionáři, hra začíná, mrtví na vás čekají.“ Potom penízem mrštíł do středu bojiště. Plukovník, šaman i Uršisa se urychleně přemísťovali za hranici bývalého bojiště a jen já jsem zůstal u plukovní kasy a dosti otráveně očekával začátek hry. Gorej a P'thalk se přesunuli na opačné strany kruhu a do protilehlých stran se postavil Grappling a Šupák.

A pak to začalo. Plukovník zatroubil na svůj roh, šaman něco zavřešťel a zvedl paže k nebi. Cítil jsem, jak pode mnou země měkne a jak se začínám bořit do mazlavého bahna. Muži začali ječet a jako šílení se hnali na bojiště. V rukách se jim objevily těžké nože nebo krátké sekery. Hromadné šílenství, které se nazývalo

Hra vítězů právě začalo. Muži se brodili bahnem, které jim místy sahalo až po pás. Z tohoto bahna vytahovali mrtvolu nepřátel a usekávali jim nebo uřezávali hlavy. O uťaté hlavy se potom se zápalem rvali jako vzteklí psi. Mělo to jen jediný řád. Rvát se směl vždy jen kopiník s kopiníkem, dragonýr s dragonýrem a šermíř se šermířem. Těžkooděnci, lučištníci a ostatní členové legie stáli okolo v kruhu a mocným řevem povzbuzovali ty, kteří se pachtili v bahně. Draci se s chutí přidali a při jejich dusání bláto stříkalo daleko do všech stran. Sledoval jsem mohutného Krucha, draka ze třetího oddílu, jak prackou z bahna vyškubl mrtvolu nepřítele. Tu jako pírkem zvedl nad hlavu a bojovně zařval. Potom mrtvole jedním škubnutím utrhł hlavu a bezhlavé tělo zahodil přes půl bažiny. Tělo, jak dopadlo, srazilo dva o již uťatou hlavu se rvoucí šermíře, kteří zmizeli v hlubokém bahně. Byla to podívaná k nezaplacení. K bedně přibíhali první šťastlivci se svými příšernými úlovky. Hlavy mi ukazovali a házeli je do bedny. Hra měla pravidlo, že do bedny hlavy házeli dragonýři. Šermíři a kopiníci hlavy vyhledávali a utínali. Potom se probíjeli s úlovkem skrz hřiště a museli hlavu hodit dragonýrovi, který ji potom donesl až k bedně a tam s ní do bedny praštil. Pochopitelně to nebylo tak jednoduché, chlapi si šli tvrdě po krku a o každý úlovek se mocně bojovalo. Draci to také řešili po svém. Drak, který měl v pařátu ukořistěnou hlavu musel o ni s ostatními bojovat. Jejich klání spočívalo v tom, že proti sobě vyskakovali a naráželi na sebe mohutnými hrudníky. Kdo soupeře povalil, byl vítěz. Převzal hlavu a hnál se dál bojištěm, dokud proti němu nenastoupil další dračí bojovník. Když byl drak v odpovídající vzdálenosti od svého dragonýra, který číhal v blízkosti bedny, prostě hlavu po něm mrštil. Sevření dračího spáru bylo někdy tak silné, že to milá hlavička nevydržela a k dragonýrovi docestovala pouze kašovitá hmota. Jako rozhodčí jsem pochopitelně nedovolil nic podobného do bedny uložit, a tak nasupený dragonýr kašovitou hmotou většinou počastoval mne. Ale tohle patřilo ke hře a k bojovému zápalu. Po chvilce hry se Gorej

a P'thalk rozhodli změnit prostředí. Otevřeli své zubaté tlamy a na hřiště se snesl z obou stran horký dračí dech.

Do některých míst poslali i trochu ohně. Tam se bahno okamžitě začalo vařit. Chlapi po bojišti poskakovali a občas někdo, kdo se opravdu spálil silně zaječel. Nyní přišly vhod krunýře z dračích šupin, kterým žár nevadil. Bez rukavic nebylo možné do vařícího bahna sáhnout. Aby se ještě vše vylepšilo, seslal Šupák do místa klání hustou mlhu, ve které pluly fialové měchýře. Když se někdo měchýřku dotkl, dostal ránu, jako by ho zasáhl blesk. Postižený upadl do horkého bláta, ale mohl se zvednout, jen na zasaženém místě cítil siné brnění. Ale to bylo Šupákovi málo a jak se dostával do ráže, pouštěl do prostoru jedno kouzlo za druhým. Z mlhy se vynořovaly příšerné obličejy a okolo legionářů se pohybovaly podivné mátohy. Dotyk s nimi byl pro hrající různý. Někteří na chvíli zcepeněli, jiní najednou nevěděli, co mají dělat a přibližle okolo sebe koukali. Viděl jsem, že několika chlapům se místo rukou vytvořila chapadla a jiní se začali válet po horké zemi v šílených záchvatech nesmyslného smíchu. Drakům kouzla nevadila a pokračovali nerušeně ve svém zápolení. Ale i přes všechno šamanovo čarování hra pokračovala a truhla se plnila. Ti, co ještě mohli, nosili hlavy a ječeli čísla svých oddílů, abych si pamatoval, kolik kdo hlav přinesl. Nakonec Šupák na hřiště pustil silný vítr, který mlhu rozfoukal a s ní odvál i mátohy. Vítr sílil a byla to již vichřice, která byla schopna muže nadzvednout a o kus dál s ním praštit o zem. Bahno se ochlazovalo a pozvolna se opět měnilo v hlínu. Zkontroloval jsem obsah bedny a zvedl tři prsty nad hlavu. To byl signál, že ještě tři kusy chybí do naplnění pokladnice. Intenzita boje zesílila a nyní se již rval skoro každý s každým. Pochopitelně draky legionáři vynechávali. Nebylo by rozumné rozparádnému drakovi škubat jeho ukořistěnou nepřátelskou hlavu z pazourů. Poslední tři kusy byly přineseny a já slavnostně zaklapl víko bedny. Byl jsem rád, že mohu vypadnout a že to mám za sebou. Hra byla u konce. Muži se stáhli zase ke kraji bojiště. Plukovník přijel ke mně a já mu nahlásil vítězné družstvo.

„Legionáři,“ zahřměl plukas.

„Legie je na vás hrdá. Družstvo draka Krucha ze třetího oddílu zvítězilo počtem osmi hlav. Čest jejich prvnímu místu jak zde, tak na příštím bojišti.“ Potom Grappling vytasil svůj meč a začal skandovat. „Šestá, šestá, šestá!“ Legionáři se přidali a v okamžiku všichni řvali to magické číslo, které bylo číslem naší dračí legie. Já jsem řval. Byla z toho řevu cítit pospolitost všech a to, že jsme jeden celek, který se nikoho a ničeho nebojí.

Po chvilce řvaní a když byla odnesena plukovní kasa plná hlav, přišel na řadu závěr. Bylo třeba vzdát poctu mrtvým nepřítelům a uklidit bojiště. Muži legie poodstoupili a draci se do kruhu rozestavili v prostoru, kde leželi mrtví. Plameny jejich dechu spalovaly vše, co bylo na bojišti. Legionáři tiše stáli, někteří šeptali verše mrtvých a jiní v rukou třímali talismany. Každý vzdával padlým úctu svým způsobem. Po chvilce bylo vše skončeno a legie se vracela do tábora. Bylo vidět, že i přes veškeré pohmožděniny, spáleniny a šrámy jsou muži šťastní. Byli to oni, co hráli tu starou bojovou hru, Hru vítězů, která byla sladkou odměnou za vítězství v bitvě. Hru, která byla součástí ducha legie.

Na řádnou očistu po hře nebylo ani moc času, ani chuti. Každý si pomohl, jak to jen šlo a většina mužů se stáhla do prostoru kuchyně. Tam se totiž nalézal vůz kořalníka, starého vysloužilce, který provozoval v naší legii kantýnu. Krytý vůz s bytelnými postranicemi a jakýmsi nálevním pultem na zadním čele byl jeho bydlištěm, prodejnou i výrobnou. Zde se pravidelně každý desátý den pod plachtou odehrával ten magický proces vaření, který byl doprovázen příšerným puchem přiboudliny. V ty dny nebylo možné Šupáka nalézt jinde, než ve společnosti kantýnského. Šaman hrdě hlásal, že svými kouzly dodává vznikající kořalce příchut' a sílu. Jak to opravdu bylo, lze posoudit z toho, že bylo někdy nutné milého šamana od vozu odnést. On však následujícího dne tvrdil, že byl čarováním tak vysílený, že nemohl únavou ani chodit, natož mluvit. Chlapi posedali okolo vozu s pálenkou a dali se do pití. Jako první se propíjel žold mrtvých spolubojovníků. Každý měl nárok na hlt, zvaný malý drápek. Malé kalíšky z pálené hlíny střídaly majitele a každý po dopití své porce kalíšek okamžitě vracel na šenkýřův pult. Mimo stráží okolo tábora a pohotovostní jednotky pili všichni. I my důstojníci jsem měli povinnost se toho účastnit a kdo by odmítl, projevil by tím neúctu k mrtvým. Tohle pití probíhalo tiše a bez řečí. Grappling do sebe obrátil svůj kalíšek a zavrčel k našemu důstojnickému hloučku.

„Pánové, očekávám vás u sebe ve stanu.“ Takový byl on. Jeho zálibou bylo kazit nám naši zábavu a nedopřát nám klidný večer. Ale znali jsme svého plukase a tak nás jeho rozhodnutí ani nijak nepřekvapilo. Jen mladý poručík Rital Asut, čerstvý absolvent kadetky bojových důstojníků a nováček u legie, který zatím míval jen služby jako velící povozů a zásobování, něco zamrmal. Je jasné, že Grappling na něco podobného čekal a také hned spustil.

„Poručíku, je vám doufám známo, že večerní porady štábu legie jsou velice důležité pro celkové vedení a strategii následujícího

dne? Nebo vám v kadetní škole můj starý přítel, plukovník Joosin Hrliz, řádně nevysvětlil pravomoci a povinnosti velícího důstojníka? Jestli ne, tak po noční poradě se toto budu snažit napravit. Budete se hlásit o můj výklad základních povinností důstojníka a potom o zvláštní noční úkol, který bude spočívat v tom, že budete velícím při kopání latrín na břehu řeky, kam se budeme zítra přesouvat. Maníky vám přidělí plukovní hospodář a vrchní kuchař Mastnota.“

Poručík koukal jako telátko a v hlavě se mu honily myšlenky o tom, že dnešní noc na dlouhý spánek nevypadá.

Stačil jen zablekotat „ano, pane“, ale to plukas už asi neslyšel, protože si právě přitukával s velícím od lučištníků.

Grapplingovo strohé: „Těším se na vás, pánové!“ ukončilo přítomnost důstojníků u kantýny a zdejší prostor patřil již jen mužstvu. Šourali jsme se za velícím k jeho stanu. Starej šel jako první a ani se neotočil. Dobře věděl, že jdeme za ním. Vstoupili jsme do stanu a mile nás překvapil prostřený stůl s pečeným masem a nalitým pitím.

„Ke stolu, pánové, je po bitvě. I my si zasloužíme trochu toho dobrého,“ šklebil se Grappling nad našim údivem. Nálada se okamžitě zlepšila, ale my starší a zkušenější jsme dobře věděli, že plukas něco nepříjemného má v záloze a že se to brzy dozvíme. Čeprin, velitel letců na mne mrkl a rukou mi naznačil něco jako vypouklinu nebo kopec. Pochopil jsem to okamžitě. Ty modré, skoro až černé hory tam za řekou, které se vypínaly strmě do obrovských výšek, budou naše příští cesta. Tomu nasvědčovalo i kopání latrín na břehu řeky. Posedali jsme ke stolu a každý vytáhl svůj nůž nebo dýku. Plukovník usedl v čele stolu a měl po pravici Šupáka a po levici Zeleného.

„Dobrou chuť, pánové, a budeme jíst rychle, aby nám zůstal čas na plánování dalšího přesunu.“ Bylo jasné, že si nemohl odepřít tu trochu jedovatosti, kterou nám potřeboval jídlo znechutit. Něž plukovník poprvé zakrojil, měl už Šupák svou, skoro bezzubou hubu plnou masa. Jinému by to neprošlo, ale u šamana to bylo něco

jiného. Zelený se masa netkl, i když měl před sebou plný cínový talíř. Ulamoval pouze černý chléb a máčel ho ve sklenici vína, do které si přilil vodu ze džbánu. Šupák se na něj svým neodolatelným úsměvem zašklebil a přitáhl si jeho porci před sebe. Elf jen tiše přikývl a dál jedl svůj chléb. Chvilku jsme se cpali a pak plukas dýkou zacinkal o svůj kovový pohár.

„Pánové, doufám, že vám chutnalo a děkuji vám, že jste přijali pozvání k mému skromnému stolu. Nyní se budeme věnovat práci a povinnostem.“ Jakmile to dořekl, šaman hlasitě říhl. Tomu se jeden z mladších velitelů hlasitě uchechtl. Grappling ani okem nemrkl, Šupáka si nevšímal, ale svou pozornost obrátil na směřícího se.

„Chtěl jste nám něco důležitého sdělit? Třeba to, proč při dopoledním útoku váš oddíl nebyl ve vyrovnané formaci a tím mohlo dojít k prolomení linie? Kdyby se nepřítel více soustředil na váš prostor, mohlo to mít nedožrnné následky a těch pytlů, kterých obsah jsme dnes oplakávali by pak bylo víc. Držení rozestupů při čelním šípovitém nebo bočním klínovém útoku je podstata a základ úspěchu, pánové. Na to laskavě nezapomínejte. Vy jste ti, co nesou odpovědnost za životy osádek a za výsledek bitvy.“

Věděli jsme, že to je pravda a bylo ticho. Mladý poručík byl zalezlý skoro pod stolem a Grappling potutelně zářil spokojeností, jak nám to zase jednou dal sežrat. Chvilku bylo ticho, které rušil jen Šupák svým mlaskáním. My ostatní jsme vzpřímeně seděli okolo stolu a nikdo již nejedl. Hlavou mi letělo, proč tohle šaman dělá a proč mu tohle plukovník trpí. Uvědomoval jsem si, že to má smysl a že to je další z chytrých tahů Grapplinga, jak ovládat muže legie. Smysl byl v tom, že Šupákovo chování bylo jakýmsi protipólem a odlehčením plukovníkova striktního a přísně v kolejších řádů se pohybujícího chování. Bylo to odlehčení, které mělo udělat vše jednodušší a snesitelnější. Ti dva přesně věděli, co dělají. Byli sehaní za ta léta společné služby. Každý měl svou roli a přesně a neomylně ji hrál.

Chvilku ticha přerušil Zelený. „Pane, mé oči viděly odpoledne na úbočí hor pohyb. Malý oddíl, asi cizí slidiči. Snažili se být neustále v krytu skal a vyhýbali se pěšinám.“

„Děkuji vám, mistře střelče. Ano, pánové, o téhle části kotliny bude naše řeč. Východní hory, tam za řekou, které se říká Modrá. Veliteli Čepřine, co zaznamenali letci?“

Velitel letců, drobný vychrtlý mužík se nadechl a začal.

„Pa-ane, hlhlásím že byl zazzzznamenán pohyb na úbočí a a také na vrchooolcích hor.“ Všichni jsme věděli, jak Čepřin mluví a že po pádu z výšky, kdy byl cizím bojovým šamanem ze svých větví sestřelen, takhle koktá. Jeho koktání pro nás bylo jako mít po těle jizvy z bitvy a nikoho v legii nenapadlo se mu kvůli tomu smát nebo pošklebovat. Plukovník, jindy netrpělivý, pokojně čekal, až letec dopovídá své hlášení situace z průzkumu. A Čepřin pokračoval.

„Drrrozd zazname-menal také jakkkousi sopku v blízkkkosti řeky na úúúbočí menšího náávří.“

Jak tohle uslyšel Šupák přestal žvýkat a zpozorněl. „Sopku? Co z ní létalo? Kouř, jiskry, nebo jen nějaké záblesky?“

„Ji-ji-jiskry, šamane, a nějaký ten smmmrad.“

Šupák se natočil ke Grapplingovi a udělal gesto, jako by mu chtěl říci - já ti to říkal - a plukovník jen zvedl obočí. Čepřin pak pokračoval ve svém klopotném vyprávění.

„Plu-plu-plu plukovníku, do hor veeedou tři cesty. Ta, co ve-ve vede přímo je pro draaaky a vozy nejschůdnější. Ostatní saaamý kámen. Spaaatřili jsme po-po-pohyb i na vrcholcích. Véééelký pohyb.“ Letec si utřel ústa a tím dal znát, že je hlášení u konce.

„Děkuji veliteli letců za obsáhlý popis situace. Pánové, zajisté již víte, kam legie potáhne. Čekají nás hory se svými průsmyky. Nyní je pozdní léto a za horami je veliké město, kde chci co nejdříve s vámi všemi poobědovat na terasách, kterými je proslulé.“

Nedalo mi a zeptal jsem se. „Pane, smím vědět, v čím lénu a za čím peníz budeme bojovat s tímhle městem?“

Než se Grappling zmohl na odpověď, zakrákoral Šupák.

„Nesmíš, ale řeknu ti to. Zlato mágů nás platí. Mágů, kteří vládnou městu na jihu, tam kde step přechází do pouště, které nemají konec a táhnou se až k moři, které oblévá tuhle placku, po které šlapeme. a nemysli si, ty dutá hlavo, že to je jediná placka na téhle kouli, která visí v nekončícím prostoru. Těch placiček je víc a všechny se krásně koupou v tom, čemu se říká Moře obrů.“

Tímhle mne nemohl udivit, protože ve škole důstojníků jsme mezi jiným učivem měli i místopis a viděl jsem barevné, krásné malované mapy, na kterých bylo vše znázorněno i se zvířaty a nestvůrami, které v zakreslených krajích žijí. Ohrnul jsem opovržlivě pysky a vzhledem k tomu, že plukovník nezasáhl jsem se ptal dál.

„Proč tohle město a proč si mágové, kteří mohou pomocí kouzel skoro všechno, nepomohou a neporadí sami?“

„Proč, proč, proč,“ poškleboval se šaman. „Ty snad myslíš zadkem, Orme, co? Ty si myslíš, že by si mágové dovolili rozpoutat konflikt ryze magický, který by měl za následek magické erupce, které by mohly rozvířit a narušit časové smyčky v rovinách? Víš, co by tohle mohlo mít za následky na osudy všech, kteří žijí, žili a budou snad i žít? Každé kouzlo je narušením rovnováhy a musí mít svůj protipól. V malém měřítku, jako jsou kouzla, která používáme při boji, je to vše pohlcováno a vyvažováno přírodní magií. Magií která tiše dřímá všude okolo nás. To jsou nepatrné záchvěvy, které se lehce vyrovnají. Ale magický útok, jaký by bylo nutné použít proti celému velkému městskému státu, to by rovnováhu narušilo a vznikly by škody s nedozírnými následky.“

Grappling okamžitě navázal a zase se ukázalo, jak jsou ti dva sehraní. „Je to přesně tak, jak mistr mág říká. Právě z těchto důvodů s námi byla uzavřena smlouva o dobytí tohoto města. Ger-aš-en, město Gerenů bylo městem, které bylo dříve obchodně vázáno na města mágů. Nyní zboží přestalo proudit po svých cestách a mágové za každou cenu chtějí, aby se tok obnovil. Obchod s východem se zastavil. Zisky začaly odtékat dál na

východ, někam k moři a snad až za moře na ostrovy. Ti, kteří nyní vládnou tomuto městu přestali plnit obchodní závazky a k tomu ještě rozšířili své územní nároky. Naším úkolem je příjmy obrátit zpět k mágům a nastolit rovnováhu a klid v této oblasti.“

Bylo nám všem jasné, že nás čeká přechod obřího řetězu hor a následné obléhání města. Obléhání to bylo něco jiného než bitva na planině, kde bylo možné využít nezměrné síly draků. Technika dobývání, to bylo stavění obléhacích strojů, tvoření podkopů, útoky na hradby. Ale i tohle naše legie znala a uměla.

„Pánové, zítra před polednem vyrážíme. Prvním úkolem bude postavit most přes tuhle řeku a tím si zajistit průchod k horám. O půlnoci zajistíte, že bude konec s naléváním kořalky a bude výměna stráží. Zůstanou zde Ostrý meč, Čerpin, Le Vieux a Ritol Asut. Ostatním přeji dobrou noc. Těšilo mne, pánové.“

Všichni se zvedali, zdravili a urychleně opouštěli stan. V jejich pohledech bylo čitelné, že jsou rádi, že nemusí zůstat v plukovníkově blízkosti.

Tiše jsem starého proklínal a představoval si pelech ve svém stanu a teplou houni, kterou bych si přetáhl až přes uši těsně před tím, než bych slastně zavřel oči.

Rozhodnutí

Když odešli, tak si nás plukas chvilku tiše pohledem měřil. Pak zahájil palbu.

„Poručíku Asute, vaše chování je neomluvitelné! Uvědomte si laskavě, že jste v legii a ne někde ve výběrové škole pro rozmazlené synky ze šlechtických rodin. Nezajímá mne postavení vašeho pana otce. Tady jste voják a tak se budete i chovat. Šest kopáčů z pomocných sborů na vás již čeká. Až přijdeme zítra k řece, zahlásíte mi nad čerstvě vykopanými latrínami splnění úkolu. Všechny budou na výšku muže hluboké a pro každý oddíl budou dvě. Kolik má legie oddílů snad víte. Prkenné obložení nestavět, jen pouhé podélné klády. Místo kopání pět set kroků od řeky. Rozestupy jam patnáct kroků. Odchod.“

Poručík stál s otevřenými ústy a jen zíral. Pak jen srazil své vysoké kožené boty, které se jen leskly novotou a zablekotal něco o tom, že vše řádně provede. Pak už jsme viděli jen jeho záda, jak mizel ze stanu. Přešli jsme to mlčením a rozhostilo se ticho. Plukovník na mne ukázal a zavrčel.

„Kapitáne, jaké jsou další vaše plány s dětmi?“ Bylo vidět, že to není řečnická otázka a že dědek očekává mou odpověď. S rozkoší se popásal na tom, jak nevím, co na to říci.

Volil jsem to, co mne právě napadlo a co tak trochu korespondovalo s řády legie. „Legie je bude adoptovat, pane. Toto dle článku dohody o ochraně žen a sirotek, který je zakotven v řádu legie, konkrétně v oddělení upřesňujícím pohyb legie v dobitém území.“

Na lavici Šupák zavřeštl smíchy a plukas zle nakrčil své čelo.

„Legie! Adoptovat! Malou holčičku,“ vykřikoval Grappling a zuřivě přitom mával rukama.

„Holčička si bude mezi stany a uprostřed bitev hrát s panenkami, než ji nějaký opilý a zdivočelý legionář nezneužije. Velice chytré

a důmyslné, hodné vaší zářivé inteligence kapitáne!“ soptil plukovník. Pak svěřil hlavu a zasmušil se.

„Vyhnat je nemůžeme, jsou to děti a jsou v centru válečného dění. Pánové, potřebujeme řešení.“

Šupák zachrochtal a tím se hlásil o slovo: „Bratře plukovníku, Orme to tak zase špatně nevymyslel.“

Po jeho slovech sebou plukovník škubl, jako když ho kousne pouštní bodalka. Šamana to však nerušilo a pokračoval.

„Trochu jsem se do dětí díval a něco vám o nich povím. Děvčátko má velmi jemnou vnitřní stránku, plnou citu a jsou v ní prvky, které jsou silně vázány na stín země. Tady Zelený by o tomhle mohl vyprávět, to se váže více na jeho lid než na nás.“

Elf jen pokyvoval hlavou. „Máš pravdu, mistře kouzel, je z ní cítit Matka země na velké dálku. Má cit pro vše živé a její jemnost by se mohla rovnat s jemností našich dívek. Rody elfů by ji přijaly a měla by možnost žít mezi nimi. Díval jsem se na sever a na hranici mohutného hvozdu jsou patrné stopy a hraniční značení našeho lidu. Nevím sice, o které rody se jedná, ale lid měsíčního svitu tam přebývá, to vím zcela jistě.“ Pak se elf zasn timer. „Mé nohy se již dlouho nedotýkaly jemného mechu, který jako péřový polštář kryje stinná zákoutí hlubokých lesů. Mé ucho již dlouho neslyšelo tiché zurčení potůčků, které vyvěrají pod kořeny starých sosen. Pane, bude-li to vaše vůle, doprovodím ji a předám mému lidu, kde bude v bezpečí.“

Plukovník měl velitele lučištníků ve velké úctě a tak jen smutně zavzdychal. „Potřebuji vás zde po dobu budování mostu. Potřebuji vás a vaše muže jako krytí při výstupu do hor.“

„Pane, dejte mi tři dny a dva muže, kteří půjdou se mnou. To mi stačí. Budu včas zpět a můj luk vám a legii dále bude sloužit jako sloužil do dnešních dnů.“

Na tohle neměl Grappling žádnou odpověď a jen kývl.

„Mužstvo si vyberte sám,“ doplnil rychle šaman a velice nápadně hlavou ukázal na mne. To se však nelíbilo plukovníkovi, který se ihned začal proti šamanovu gestu ohrazovat.

„Kapitána, tak toho nepustím. Ten bude se stavěči u řeky a jeho slídiči budou v době stavby provádět průzkum druhého břehu.“

„No tak, bratře plukovníku, Le Vieux potřebuje pohyb a kdo ví, zda se jemu a tedy i nám znalost lesa jednou nebude hodit.“ Šaman přátelsky vrněl jako kocour a oči upíral na plukase. Ten jen smutně pokýval a konečně přisvědčil. Já měl tichou radost, že vypadnu od plukovníka a že nebudu přítomen tomu šturmování při stavbě mostu. Dovedl jsem si živě představit plukase, jak na kobyle lítá okolo břehu a řve své povely na jednotky plahočící se ve vodě. U toho jsem být nemusel a rozhodnutí ohledně cesty do lesů mne převelice těšilo.

Se Zeleným jsme se na sebe jen podívali a věděli jsme, že tím třetím nebude nikdo jiný než trpaslík Dolgas.

„No a co dál?“ ptal se plukovník.

Slova se opět ujal šaman. „Ten menší kluk, ten zajímá mne, má v sobě něco, co by se dalo hodnotit jako schopnost vcítit se a ještě něco, co nemá každý a co je výjimečné. Ale to zde nyní nebudu vysvětlovat. Jeho vnitřní schopnost bude legii prospěšná jako její ucho a možná i oko. Plukovníku, nech ho u mne. Jmenuj ho mým pomocníkem nebo učněm. Prostě zůstane se mnou, budu ho učit a vychovám z něj nového bojového šamana legie. Ten druhý, ten s bílou kůží, tak to je něco jiného. Ten má v sobě cejch ohně, znamení temné síly a pud boje. Doporučuji ho mezi dragonýry.“

„Kam? Cože?“ To už plukovník neskrýval svou nevoli. „Šamane, z dragonýrů se vybírá do důstojnických škol. Dragonýři jsou elita dračích legií. Nedovolím, aby...“

Náhle se mu ústa zavřela a jen zle okolo sebe koukal. Šupák dělal, jako že on nic, že se ho to netýká, ale já si všiml, jak jeho prsty pod stolem nepřestávaly rychle kmitat. Plukovník si odfrkl a vyčítavě se na Šupáka podíval. Šaman se tvářil, že se nic neděje a tak to oba nechali být. Posléze si plukovník jen polohlasně povzdechl: „Někdy mi ani nepřipadá, že téhle legii velím já.“

Jeho povzdech ale nebyl nijak přesvědčivě myšlený a bylo vidět, že to byla jen jakási fráze, která měla situaci ospravedlnit.

„Tak tedy. Zítř ráno vy odcházíte s děvčetem, toho menšího máte šamane a ten větší se podrobí dračí zkoušce.“

Musel mít poslední slovo, aby vše jaksi vyšlo od něj. To jsme všichni věděli a potvrdili jsme mu to sborovým „Ano, pane“. I Šupák něco zakrákoral. Nejsem si nijak jistý, zda to bylo přesně tohle, ale projevil se jako řádný voják legie.

„Pánové, spát, spát,“ zavrkal otcovsky plukas a ukázal nám směrem k plachtě, která tvořila vchod do jeho stanu. „Až půjdete tábořem, tak se podívejte, zda je vše v pořádku,“ dodal ještě s úšklebkem. Věděli jsme, že to je to samé, jako by řekl „proved'te noční inspekci tábora“.

Vyšli jsme ven a zaposlouchali se do ticha nočního tábora. Tohle ticho není vůbec žádné ticho, ale směsice zvuků od výkřiků přes pláč a smích až po chrčivé chrápání. Muži ve svých snech prožívají krásné i příšerné věci. Prožívají zážitky z bojů i milování. Do spánku se jim vnucují vzpomínky na jejich rodiny, které někteří i léta neviděli. Tohle všechno v nich vyvolává reakce, které jsou hlasité a plní noční povětří tábora. My slídiči poznáme spící oddíl vojska na notnou vzdálenost. Ta směsice zvuků jasně do tmy křičí. Tady spí vojsko, tady spí ti, co bojují a jsou připraveni umírat. Šli jsme ještě k mému stanu dát vědět o nadcházející cestě Dolgasovi. Několik kroků před stanem se proti nám ze stínu vyloupila malá podsaditá postava se sekerou v ruce. Dolgas nespál a hlídal děti. Řekli jsme mu tiše o cestě a on souhlasně zakýval svou vlasatou a vousatou hlavou. Zelený mi jen kývl a než jsem se otočil, zmizel ve tmě. Schopnost tiché chůze a umění mizet ve tmě mne u elfů vždy dovedla nadchnout. Tohle neuměl nikdo z nás slídičů. Ani Magíra, pověstný svou kočičí obratností a tichostí plížícího se leoparda na ně neměl. Při tomhle jejich umění však bylo opravdovou výjimkou v družstvech slídičů uvidět elfa. Profese tichých nočních zabijáků jim prostě nešla pod kůži a raději bojovali otevřený boj, buď lukem nebo svými dlouhými meči.

„Přinesu své věci, pane,“ sykl trpaslík.

„Ano, přines si je a pak zalez k nám do stanu a vyspi se,“ zval jsem ho.

„Ne, pane, tábor není dost klidný a muži pili kořalku. Budu hlídat, děti musí být v bezpečí.“

Nic jsem již na to neřekl, nemělo by to stejně smysl ho přesvědčovat. Zalezl jsem do stanu a v přísvisu olejového kahance jsem uviděl všechny tři děti ležet na mém lůžku, pečlivě přikryté mojí houní. Jen jsem se pousmál a ze skoby na podpůrné žerdi sundal svůj plášť. Zalehl jsem vedle postele na zem a přikryl se. Oči se mi klížily a víčka byla těžká. V hlavě mi ještě slabounce zatíkal jakýsi neznámý hlas: „Chraň prapředky těch, kterým budeš oporou i přítěží.“ Ani trochu jsem tomu nerozuměl, a tak jsem již v polospánku zavrčel něco o otravném šamanovi, který lidem leze i ve spánku do palice a posílá na ně cizí hlasy, kterým není kloudně rozumět. Odpovědí mi byl jen ženský smích, který lehce zacinkal v mé mysli. Pak jsem se propadl do černé studně hlubokého spánku.

Dračí přijetí

Ráno mne ze spánku vytrhlo každodenní ranní troubení, které budilo celý tábor. Legie vstávala časně, a tak jsem toho moc nenaspal. I děti se vzbudily a vyjeveně okolo sebe koukaly.

„Mám dětem přinést snídani sem do stanu?“ Dolgas nakukoval pod plachtu stanu a bylo na něm vidět, že potřebuje spánek jako sůl.

Věděl jsem, jak na něj jít, a tak jsem mu zavelel: „Slídič Dolgas, okamžitě do stanu, lehnout a spát! Osobně vás vzbudím, až uznám za vhodné. A tohle je rozkaz, jasné?“

Prohrábl si vousy a nijak neprotestoval. Když jsem s dětmi opouštěl stan, tak už hlasitě chrápal pod svým pláštěm v rohu mého stanu.

Vyšli jsme ven a děti si prohlížely ranní shon tábora. Muži vybíhali ze stanů a na udupané trávě již hořely malé ohničky, na kterých se vařila voda pro přípravu každodenní kaše. Pověřenci z jednotlivých družstev odbíhali k zásobovacím vozům pro ranní dávky. Černý chléb, mouka na kaši, pláty sušeného masa, cibule, česnek a hrstky soli. To byla norma pro legii v poli. Stále stejná, bez velkých změn, jen množstvím odlišná a to dle stavu plukovní spíže. Dnes se také fasoval špek, který měl být přilepšením za námahu, která vojsko čekala při stavbě mostu. My důstojníci jsme měli stravu stejnou jako vojsko, jen s tím rozdílem, že nám jídlo vydával kuchař již připravené a nemuseli jsme se vařit s kaší. Vedl jsem děti k zásobákům, jak se zásobovacímu oddílu říkalo. Tam byla také polní kuchyně. Ta byla nyní v provozu pouze v malém provedení, protože ve velkém se vařilo pouze na zastávkách delších než týden. To se v kuchyni vařilo pro celou legii a nebyla k jídlu jen ta všemi zatracovaná kaše. Míjeli jsme obří džbery s vodou a podle toho, jaký byl zájem mužstva o pití vody, bylo vidět, že včerejší zapíjení padlých bylo důstojné a hodné synů legie. Chlapi

si lili vodu z naběraček do žíznivých hrdel. Někteří si také polévali hlavy. Přitom se vzájemně pošklebovali, co kdo včera dělal.

U kuchyně jsme usedli na prkennou lavici a čekali, až nám Mastnota, plukovní kuchař, podá naše misky. Legie měla celkem deset kuchařů a deset kuchařských pomocníků. Mastnota jim velel a byl také velitelem zásobovačů. Byl to také on, kterému se na hlavu hrnuly nadávky mužstva při každém jídle, které pro ně se svými pomocníky připravoval. Bral to s velkým potěšením a čím více mužstvo nadávalo na pokrmy, které jim předkládal, tím byl spokojenější. Byl to již takový zvyk, kuchaři vařili a dá se říci, že v daných podmínkách dobře, a mužstvo na ně nadávalo. Všichni z toho měli radost a neobešlo se to bez vzájemného spílání, které jídlo kořenilo. Mastnota přinesl misky s kaší a pro každé z dětí půlku zeleného jablka.

„Koukejte to všechno sníst a misky ať jsou čistě vylízané, jinak vás hodím do toho velikého kotle támhle.“ Strašil děti a na mne vesele pomrkával. Děti ani nedutaly a cpaly se kaší. Na jejím povrchu jsem viděl kapky medu, kterými jim dobračisko kuchař kaši dochutil. K lavici se trousili i ostatní důstojníci a brali si své misky. Až při jídle jsem si uvědomil, jak mohou být děti staré. Klukům mohlo být tak okolo sedmnácti let a děvčátko bylo mladší. Hádal bych jí tak deset.

K nám si přisedl Zelený. „Vyrazíme před polednem. Utáboříme se na okraji lesa a já půjdu navštívit svůj lid. Ty a malý muž s děvčátkem počkáte než se vrátím.“

Odkýval jsem mu to a přemýšlel o tom, co a jak bude s bělovlasým klukem a jak se včlení mezi dragonýry.

Při téhle myšlence jsem se díval za naši kuchyň, kde měli svou výkrmnou naši draci. Tam pracovalo na výdeji stravy pět kuchařů. Draci měli ve smlouvě o službě přesně zakotveno, jaký budou mít jídelníček a jaké budou jejich porce. Každý z nich dostal denně pět velikých rudých pecnů chleba a plát láčeného masa. Ve chlebovém těstu bylo zamíchané rudé koření, které bylo tak ostré, že ho kuchaři sypali do těstových díží v rukavicích. I styk holé kůže

s tímto práškem, kterému se říkalo dračí koření, silně páčil. Maso bylo naložené v obřích sudech, zatíženo kameny a zalité slabým pivem míchaným opět s tímto příšerně pálicím prachem. I kdyby byl člověk hladový jakkoli, tohle jídlo by opravdu nebyl schopen pozřít. Říkalo se, že tuhle ostrou stravu draci potřebují k čištění svých žaludků a také, že to prý podporuje jejich ohnivý dech. Často bylo také draky vidět, jak ve chvílích volna okusují vybrané stromky a olupují z nich kůru, ale tohle dělali jen pro čištění svých střev a ke zvýšení chuti k jídlu.

Dojedli jsme a vedl jsem děti k velícímu, abych tam prostředního předal Šupákovi.

Šupák již seděl před plukovníkovým stanem a na zemi měl roztažený svůj špinavý plášť. Něco na něm krámoval a mumlal si pod své řídké vousy.

„Panstvo se už vyspinkalo? Už jsme si nacpali bříška a konečně jsme si vzpomněli na starého šamana, který tady čeká?“

„Dej pokoj Šupno a nestraš ty děti,“ neodpustil jsem si.

Šaman se zazubil svou kolozubou hubou a vzal děvčátku z ruky ohryzek jablka, který položil na plášť.

„Děcka, co vidíte?“ zeptal se a pozorně se na ně zadíval.

Pak ukázal na kluka s bílou hlavou.

„Myš, šedivou tlustou myš,“ odpověděl kluk a viděl jsem, s jakou chutí by na myš dupl.

Holčička jen šeptla: „Králíček, malinký králíček s modrýma očima.“

Druhý kluk se díval a jaksi nechápal otázku. „Vidím jablko, okousané jablko, prostě ohryzek.“

Šupák radostí poskočil a nadšeně zaječel. „Já to říkal, já to hned na něm poznal, má to v sobě. Nenechá se ovlivnit. To je nádherné.“ Potom dal klukovi lehounký pohlavek a vrčel na něj. „Budeš se učit, až se z tebe bude kouřit, to si zapamatuj. Nenechám tě vydechnout, naučím tě všechno.“

Kluk koukal s vyvalenýma očima a já také.

Pak se objevil plukovník a šaman mu hned rozradostněně hlásil, že měl pravdu, že kluk má vlohy a že si ho nechá jako učně. Když jsem to uslyšel, v duchu jsem kluka politoval, protože být delší dobu se Šupákem to rozhodí i drsné muže z jednotek, natož takového mladíčka.

„Co ten bělovlasý?“ staral se Grappling. „Musí se provést obřad přijetí od draků. Vzkázal jsem již Gorejovi.“

Bylo vidět, že plukovník má obavy, protože dragonýra musí přijmout některý z draků, jinak se dragonýrem nestane.

„Půjdeme tam a uvidí se.“ Šaman jen bezstarostně pokrčil rameny a bylo na něm vidět, že se o kluka při přijímacím rituálu nebojí.

Vydali jsme se tedy k dračí části tábora. Tam byli všichni již po snídani a draci se vyhřívají na vycházejícím slunci. Dragonýři se motají okolo nich a starají se o jejich šupiny a drápy.

„Jak mu budeš říkat? Jaké bude mít legionářské jméno?“ zeptal se náhle plukovník šamana.

„Jak se bude jmenovat? Zatím mu budu říkat „ty“ nebo „hej“ nebo „kluku“. Své jméno si musí získat a zasloužit, bratře plukovníku. Vždyť to dobře víš a nezkoušej to na mně,“ zasmál se Šupák a dál si vedl kluka po svém boku.

„Co se týče tvých výkazů, které tak rád vypisuješ, tak si tam zatím piš, co chceš, až bude mít vlastní jméno, tak si to opravíš,“ bezstarostně se poškleboval šaman.

Tohle nejde plukasovi viditelně pod vous a nespokojeně chrochtá něco o pořádku, přesné evidenci a řádech. Pro Šupáka to ale bylo jako když komár bzučí a velícího si dál nevšímal.

„Tak aspoň ten největší z nich, ten bělovlasý, aspoň tomu musíme dát legionářské jméno,“ hartusí plukas.

„Orme, kde jste ho našli? Snad nám tohle trochu pomůže.“

Vidím, že se starej uchyluje k obvyklému způsobu, jak se dávají v legii jména. Každý legionář si vybere své nové vojenské jméno, když do jednotky nastupuje. Když si ho sám neumí nebo nechce vybrat, tak prostě jméno dostane a to jsou pak jména k nezaplacení.

Vznikají zrůdnosti jako Pláštěhrad, Kozodech, Smradlák, Hadíprd, Keřolez a podobné nádhernosti. Je mi kluka předem líto, a tak se snažím ohleduplně vážit slova, když odpovídám.

„Našli jsme ho verstu od tábora, pane.“

Plukovník se rozzářil a mele. „Verstu od tábora? Versta, versta, dobře.“ Pak se nadechne a slavnostně při chůzi hlásí.

„Tímto tě křtím na Verstný. A pamatuj si to, jinak ti zde již nikdo neřekne.“

Je vidět, jak je plukovník se svým výkonem spokojený. I já jsem spokojený, že kluk nedopadl se jménem zase tak zle.

Došli jsme ke drakům a ti se zvedají. Holčička má viditelně strach a krčí se mezi námi.

Proti nám vyšli tři draci. Gorej, P'thalk a Gurkyz.

“Ssss draci došli po poradě k rozhodnutí, že nášššš bratr Gurkyz musssssí mít nového dragonýra,” svou syčivou řečí nám sděluje plukovní drak a velitel dračí jednotky.

„Ssss budeme chlapce nyní zkoumat a uvidí ssse, zda má pro tuhle práci vlohy.“

Jak to dořekl, mohutný P'thalk se prudce nad chlapce sklonil a hlasitě zařval. Kluk sebou jen škubl, ale jinak nereagoval. Opravdový strach neprojevil a zvedl svou hlavu a na draka se nahoru podíval. P'thalk se sklonil ještě níž a chlapce očichal. Přitom si dával záležet, aby bylo vidět jeho mohutné zuby. Když došel s čucháním až na chlapcova záda, chytil mezi čelisti chlapcův oděv a kluka zvedl. Zamával s ním ve vzduchu jako kočka s myší a pak ho pustil na zem. Kluk nic. Mlčky se zvedl a zase se postavil na své místo, kde stál před tím.

„Jdi deset kroků od nás a pak se otoč,” zavelel plukovník.

„Zakryj si obličej,” stačil jsem ještě na kluka syknout.

Kluk mlčky šel a když se zastavil, začal zvedat obě ruce, aby si kryl obličej. Pak je ale svěřil podél těla a čekal, co se bude dít. Gorej se nadechl a pustil horký dech. Ne pochopitelně tak horký, jak by dokázal, kdyby chtěl, ale dost horký na to, aby to bylo hodně

nepřijemné. K tomu P'thalk vedle kluka plivl oheň a ještě jednu dávku přidal z druhé strany.

Holčička už strachy plakala, ale mladý Verstný nic. Stál a bylo na něm vidět, že i přes to, jak ho to pálí se urputně drží a chce vydržet. Draci přestali soptit a Gurkyz od nás poodešel a sedl si na zem. Věděl jsem, že nyní přichází ta nejtěžší zkouška. První kontakt draka a jeho budoucího dragonýra. V téhle fázi musí dragonýr uvolnit svou mysl a vpustit draka k sobě, do svých myšlenek. Potom ho drak pozve k sobě a vznikne pouto, které oba spojuje. Chlapec pochopil a vydal se pomalu k drakovi. Těsně před ním se zastavil a zůstal stát. Nad chlapcem se kývala veliká dračí hlava.

Cítil jsem jak Šupák vedle mne v myšlenkách ječí: „Poddej se mu a pust ho do své mysli.“

Draci po sobě koukli, ale ani jeden z nich nic nenamítal. Zajímalo mne, zda Verstný šamana slyšel a zda mu rozuměl.

Menší kluk mne zatahal za plášť a šeptal mi: „On ho slyšel, pane. Slyšeli jsme ho všichni, to vím.“

Tak tohle mi ještě scházelo. Je tady kluk, co slyší Šupáka v myšlenkách a ještě k tomu snad umí lézt i do našich hlav. Ale co by se dalo čekat jiného, když si ho šaman k sobě vybral.

Verstný stál a sklopil hlavu. Chvilí tak stáli a drak se nad ním rytmicky kýval. Pak začal chlapec pomalu hlavu zvedat a bylo vidět, že se jeho rty nehlučně pohybují. Bylo jasné, že komunikace byla navázána. Chvilku to trvalo a pak drak přestal kývat hlavou. Věděl jsme, že nyní bude to nejdůležitější. První vzájemný dotyk, na kterém hodně záleží. Draci jsou citlivá stvoření a fyzický kontakt s dragonýrem je jakousi druhou mluvou mezi nimi. Při navazování prvního kontaktu může dojít k tomu, že se drak vyděsí doteku cizí ruky a nového dragonýra i nechtěně zabije. Tady šlo o hodně. Chlapec pomalu natáhl svou ruku k dračímu břichu. Pomalu se přibližoval, až se prvně dotkl. Obří ještěr se zachvěl, ale dotyk ustál. Chlapec ho začal jemně hladit. Při tom se veliká dračí hlava nad chlapce naklonila a z dračích nozder vydechl teplý, skoro až horký dech. To bylo znamení, že náklonnost je oboustranná a že

dragonýr je přijat. Draci radostně zařvali a Gurkyz si svého nového dragonýra silnou tlapou přitáhl blíže k sobě.

„Dragonýr Vesrtný, hlásit se u velícího dragonýrů. Jsi přidělen jako dragonýr draka Gurkyze.“

I na Grapplingovi bylo vidět, že si oddech. Tyhle dračí námluvy jsou ošemetná věc. Vraceli jsme se zpět do naší části tábora.

„V poledne vyrážíte do hvozdů,“ oznamoval mi velící věc, kterou jsem již dávno věděl.

„Ano, pane.“

„Zásoby na tři dny, zbraně jako do bojové akce, za tři dny v poledne vás chci vidět na břehu řeky,“ sypal to na mne Grappling.

„Ano, pane.“

Na chvilku ztichl, ale asi mu to nestačilo a tak ještě dodal: „Ten les je prý podivný, jak mi šaman říkal. Vše řádně prozkoumat a stále být v bojové pohotovosti. Nemohu si dovolit ztráty v důstojnickém sboru.“

Moje třetí „ano, PANE“ ho asi ujistilo, že jsem bedlivě dával pozor na jeho příkazy a že se jimi hodlám řídit, a tak už nepromluvil.

Došli jsme před jeho stan, kde jsem mu vzdal legionářským způsobem čest a pak už jsem šel sehnat své druhy na cestu.

Vzbudil jsem Dolgase a naložili jsme si zásoby a zbraně, které mezitím Zelený shromáždil a připravil.

Cesta mohla začít.

Holčička vyšla z elfího stanu a já se nestačil divit, když jsem ji uviděl. Nevím, kde Zelený sehnal drobné dětské vázací opánky ze světlé kůže, ale dívka je měla zašněrované až po svá malá kolena. Přes ramena měla sít'ovaný zelený plášť elfů, který byl pod krkem sepnutý sponou z bílého kovu. Na ploché destičce spony byla runa značící Matku zemi. Plášť doplňovaly hnědé úzké kalhoty a opasek se vzory zvířat. Na opasku byla zavěšena malá zahnutá dýka se zdobenou rukojetí, opatřená tmavou koženou pochvou. Tázavě jsem se podíval na velitele lučištníků. Jen smutně zavrtěl hlavou a tiše řekl.

„Měl jsem dceru a ti, které jsem následně zabil, mi ji vzali. Příteli Orme, tenhle oděv nosila, když jsem ji učil poznávat lesy naší domoviny. Prosluněné lesy jižních zemí, lesy s prastarými mohutnými stromy. V jejich korunách byla naše obydlí, tam jsme žili, než nastaly války. Války vše zničily a můj lid se rozprchl do širého světa. I já jsem po ztrátě svých blízkých opustil tento kraj a jak víš, uchýlil jsem se do lůna legie, kde jsem našel svůj nový domov.“

Podíval jsem se do jeho světle hnědých očí a viděl v nich hloubku jeho smutku nad zkázou toho, co miloval. Sklopil jsem hlavu a neodpověděl jsem. Nebylo co říci. Pouze se potvrzovalo to, co bylo nám všem, kteří jsme v legii sloužili již dávno jasné. Každý z nás vstoupil do služby o své vlastní vůli. Každý měl svůj osobní důvod, ale většina těch, co si zvolila legii za svůj příští domov, byli jedinci, kteří již buď neměli jinou volbu, nebo je k tomu donutily okolnosti. Kruté okolnosti válečných let, na které se vážala smrt jejich blízkých, zničené domovy a nebo zuřivá nenávist k těm, kteří toto vše zavinili.

Vydali jsme se na cestu k severu, k tmavé hradbě hlubokého lesa. Holčička před námi vesele pobíhala po kvetoucí louce a občas se sehnula a trhala květiny. Elf k ní popošel, objal ji okolo ramen a tiše s ní mluvil. Z útržků jeho slov jsem slyšel jen něco.

„Ertan, i květiny mají svůj cit a jsou schopné vnímat bolest. Tím, že je trháš, jim zkracuješ život a nedáváš jim možnost vlastního potomstva. Každý tvor s projevy života, ba i tvorové, o kterých bys ani neřekla, že jsou živí mají v řádu přírody, který tak moudře Matka země nastavila, svůj nárok na to v klidu a pokoji prožít to, co je jejich životním údělem. Ničit a hubit ty, kteří nemají možnost se bránit je nízké a není to hodné myslící bytosti.“

Dívinka k němu naklonila svou hlavičku a pozorně ho poslouchala. Pak se najednou tiše zeptala:

„A proč nosíš své meče, strýčku?“

Trpaslík Dolglas, který šel jako poslední, se najednou rozkýchal a já věděl, že to je smích, který tímhle kryje.

Elf se dál usmíval a pak dítěti odpověděl. „Meč nebo kouzlo je prostředek, který někdy pomáhá zastavit zlo, které je schopno kazit a ničit to dobré a krásné, co je nám osudem dáno. Všimni si toho, že říkám někdy. Ne vždy dobro vítězí a je nesnadné a opravdu těžké v některých situacích mu pomoci k vítězství. Proto je nutné zlu předcházet tím, že okolo sebe šíříme dobro.“

Holčička pokyvovala hlavičkou a vedle štíhlého elfa tápala vysokou travou.

Stoupali jsme strání k lesu a slunce připalovalo. Náklad jsme neměli těžký, a tak se nám šlo celkem dobře. Po pravé straně se svah vyrovnal a vytvořil rovnou louku, na jejíž pravé straně se tyčilo návrší s jakousi rozvalinou. Volně sesunuté obří kvádry naznačovaly, že zde byla věži podobná stavba, která vévodila celé krajině. Bylo možné spatřit i rozbořené roubení, které dávalo tušit bývalou studni. Z dálky bylo slyšet šumění řeky a občas se ozvalo i podivné dunivé zapraskání z úbočí, které se od planiny prudce svažovalo k řece. Tyto zvuky byly doprovázeny tmavými obláčky stoupajícího dýmu, které se na modré obloze po chvilce rozptýlily.

„Drozd měl pravdu, je to jako malá sopka, ale sopka to není. Chybí tu sirné výpary a cítil bych esenci tajících kovů.“

Trpaslík dlouze nasával svým bambulovitým nosem a vraštil obočí.

„Ve slojích našeho klanu jsme poznali druh horniny podle čichu a podle šelestů, které skála vydávala. Tohle je něco jiného, něco co neznám.“

Dolgas byl viditelně zmatený a nevěděl si rady. Bylo na něm znát, jak se vnitřně vzteká. Lzobil se, že není on, takový znalec, za kterého se pokládal, schopen rozpoznat, o co jde.

„Co ty, elfe, co ti to říká?“ již nasupeně se vyptával malý muž.

„Jediné, co cítím, je síla ohnivého živlu a notná dávka magie, mistře zemních hlubin.“

„Hmm, hmm, zase ta magie. Tu já necítím, ale na dálku rozeznám to horko, jaké se z lůna země průrvou dere ven.“

„Jdeme, musíme spěchat, k lesu to je ještě dost daleko a je již odpoledne,“ krotl jsem jejich zvědavost. „Snad bude při zpáteční cestě čas a podíváme se, co tam země skrývá.“

„Ano, zrychlíme tempo,“ zasmál se elf a jednou rukou uchopil dívku a přehodil si ji nahoru na krk, kde se usadila. Děvče vypísklo, ale nechalo si to líbit. Pak se elf svým rychlým krokem rozběhl. Obdivoval jsem rychlou chůzi elfů, která byla něco mezi během a rychlým krokem. Pro mne a tím více pro krátkonohého trpaslíka bylo opravdu těžké se Zeleným držet krok. Lehkost pohybu, jeho rychlost a schopnost překonávat překážky terénu byly při jeho výšce až udivující. Ne nadarmo se říkalo, že elfi národ je lehkonohý. Přidal jsem do kroku a místy jsem musel i popobíhat. Zrychlil jsem a byl v těsném závěsu za elfem. Svým těžkým a hřmotným trpasličím během za námi jako poslední dusal Dolgas. Dosti dlouhou dobu jsme se takhle zrychleně přesouvali, až jsme dorazili k prvnímu mlází, které bylo začátkem lesního porostu. Tam jsme se zastavili a elf sesadil Ertan na zem. Sedli jsme si a oddechovali. Zelený začal v kruzích chodit okolo a bedlivě si mlází prohlížel.

„Co vidíš, střelče?“ ptal se Dolgas.

„Jsou tu stopy mého lidu, byli tu a pozorovali nás, jak sem jdeme. Ruce držte daleko od zbraní. Hlavně ty, mistře trpaslíku, do ruky

neber svou pověstnou sekeru. Jinak jsme v bezpečí. Jsou okolo nás a vidí nás.“

Bylo mi jasné, že jakýkoli náznak nepřátelského chování z naší strany by mohl přivolat déšť šípů, a proto jsem pomalu odepjal opasek s mečem a položil ho na dosah vedle sebe do trávy. Vedle něj jsem položil dlouhé ramenní dýky, které jsem vytáhl z pouzder na zádočných popruzích. Ostatní drobné zbraně jako zubatou dratev a splašené koule jsem si ponechal u sebe. Trpaslík sice vrčel, ale posléze i on odložil svou velkou sekeru, kterou měl na zádech v závěsném pouzdře. Pak odhodil i dvě malé vrhací sekery a dlouhý nůž.

„Cítím se jako nahý,“ zaskuhral a vyčítavě se na mne podíval.

Elfa se tohle nijak netýkalo a svůj dlouhý kroucený luk si ponechal navlečený přes levé rameno a meče také neodložil. Místo toho začal popěvovat táhlou melodickou píseň v jazyce svého lidu. S popěvkem na rtech nám zmizel na začátku vysokého lesa. Bylo to, jako když se propadne do tůně. Viděli jsme ho naposledy mezi dvěma vzrostlými buky a pak tam najednou nebyl. Jen z dálky bylo slyšet jeho hlas, jak opakuje tu samou melodii. Dolgas se po mně podíval a pak jeho oči zašilhaly po zbraních. Zavrtěl jsem záporně hlavou. Ticho přerušila holčička.

„Strýček si pro mne přijde a přivede další strýčky. Volá to na mne, copak ho neslyšíte?“

Tohle bylo na trpaslíka asi už moc. Sáhl do kapsy a vytáhl kus špeku, do kterého se zamyšleně zakousl. Já si lehl na záda do trávy a díval se do nebe. Nezbývalo nám nic jiného, než čekat.